

ADRIAAN DE LELIE

in zijn techniek en mag zijn streek niet altijd voldoende karakteriseerende kracht hebben, door kleine, pittige toetsjes weet hij dan wel vaak accenten aan te brengen, die ons de minder persoonlijke plaatsen voorbij doen zien. Maar waarlijk uitmuntend moet hij zijn — getuige het, helaas eenige, ons bekende voorbeeld — in zijn schetsen voor deze stukken, waar de stroomende kracht van de eerste aandrifft nog niet uitgeëbd is in trager gevoelsbewegingen. Zijn schilderkunstige ontwikkeling laat zich in zijn genre slechts zeer ten deele volgen. Dat het classicistische ideaal ook hem niet onberoerd gelaten heeft, deed echter in den kunsthandel een werk zien, dat in zijn kouder, naar het blauwe trekkende coloriet, in het substantieeler modelé den geest van het tweede decennium der nieuwe eeuw opriep.

Naast een omvangrijke productie van het penseel treft het hoe weinig wij van den kunstenaar als teekenaar kennen. Behoorde hij tot diegenen, wier doeken begin en einde van hun voortbrenging te zien geven, die, zonder moeite scheppend, preparatieven op papier nauwelijks behoeven? Slechts naast de Anatomische les treffen we de tekening daartoe eveneens aan (Gemeente-Archief, Amsterdam) en enkele geschilderde portretten hebben geaquarelleerde portretten naast zich, die, te oordeelen naar het enkele geval, waarin beide bekend zijn, gelijk bij het portret van C. S. Roos, wel als voorstudie voor het olieverfportret beschouwd zullen moeten worden. Maar we zullen wel niet geheel mis tasten, wanneer

A. de Lelie, *Kind met hond*, 1817.
Verz. Mr G. d'Aumale Baron van
Hardenbroek, Rhenen